

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 7ης Ιουνίου 1973 *

Στην υπόθεση 82/72,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Centrale Raad van Beroep της Ουτρέχτης προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμνοντος δικαστηρίου μεταξύ

C. J. Walder, κατοίκου Βρυξελλών,

και

Bestuur der Sociale Verzekeringsbank, με έδρα το Άμστερνταμ,

η έκδοση προδικαστικής απόφασεως ως προς την ερμηνεία του κανονισμού 3 του Συμβουλίου «περί κοινωνικής ασφάλισεως των διακινούμενων εργαζομένων» και του κανονισμού 1408 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, «περί της εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισεως στους μισθωτούς εργαζομένους και στις οικογένειές τους που διακινούνται στο εσωτερικό της Κοινότητας»,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, πρόεδρο, R. Monaco (εισηγητή) και P. Pescatore, προέδρους τμήματος, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, H. Kutscher, C. O'Dalaigh, M. Sørensen και A. J. Mackenzie Stuart, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: K. Roemer
γραμματέας: A. Van Houtte

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με Διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 1972, που περιήλθε στο Δικαστήριο την 21η Δεκεμβρίου 1972, το Centrale Raad van Beroep υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του κανονισμού 3 του Συμβουλίου, περί κοινωνικής ασφαλίσεως των διακινούμενων εργαζομένων, καθώς και του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, περί της εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς εργαζομένους και στις οικογένειές τους που διακινούνται στο εσωτερικό της Κοινότητας.
- 2 Με το πρώτο ερώτημα ζητείται από το Δικαστήριο να κρίνει, εάν τα άρθρα 5 και 6 του κανονισμού 3 πρέπει να ερμηνευτούν υπό την έννοια ότι ο κανονισμός αυτός υποκαθίσταται στις συμφωνίες περί κοινωνικής ασφαλίσεως που έχουν συναφθεί μεταξύ κρατών μελών, οι οποίες δεν αναφέρονται στο άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2 ή στο παράρτημα D του κανονισμού και μάλιστα ακόμη και αν η εφαρμογή αυτών των συμφωνιών συνεπάγεται για τους δικαιούχους των παροχών περισσότερα ευεργετήματα από όσα απορρέουν από τον εν λόγω κανονισμό.
- 3 Το ίδιο πρόβλημα τίθεται στο Δικαστήριο με το τρίτο ερώτημα που αφορά την ερμηνεία των άρθρων 6 και 7, καθώς και του παραρτήματος II του κανονισμού 1408/71.
- 4 Κατά τις διατάξεις του άρθρου 5 του κανονισμού 3:

«Εφόσον ο παρών κανονισμός δεν ορίζει άλλως ρητά, οι διατάξεις του υποκαθίστανται, ως προς τα πρόσωπα στα οποία εφαρμόζεται, στις διατάξεις:

α) των συμφωνιών περί κοινωνικής ασφαλίσεως που έχουν συναφθεί αποκλειστικά μεταξύ δύο ή περισσότερων κρατών μελών και των συμφωνιών που τις συμπληρώνουν.»

5 Εξάλλου, το άρθρο 6, παράγραφος 2, αυτού του κανονισμού ορίζει ότι:

«Παρά τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού εξακολουθούν να εφαρμόζονται:

...

ε) άλλες διατάξεις των συμφωνιών περί κοινωνικής ασφαλίσεως, στο μέτρο που απαριθμούνται στο παράρτημα D του παρόντος κανονισμού.»

6 Από τις διατάξεις αυτές σαφώς συνάγεται ότι η αρχή της υποκαταστάσεως του κανονισμού 3 στις διατάξεις των συμφωνιών περί κοινωνικής ασφαλίσεως που έχουν συναφθεί μεταξύ κρατών μελών έχει αναγκαστική ισχύ, η οποία δεν επιδέχεται εξαιρέσεις, εκτός από τις περιπτώσεις που προβλέπονται ρητά από τον κανονισμό.

7 Το γεγονός ότι οι συμφωνίες περί κοινωνικής ασφαλίσεως που έχουν συναφθεί μεταξύ κρατών μελών προβλέπουν, για τα πρόσωπα στα οποία εφαρμόζεται ο κανονισμός 3, περισσότερα ευεργετήματα από όσα προκύπτουν από τον κανονισμό αυτό, δεν αρκεί, επομένως, για να δικαιολογήσει εξαιρέσεις από την εν λόγω αρχή, στο μέτρο που αυτές οι συμφωνίες δεν διατηρούνται ρητά από τον κανονισμό.

8 Συνεπώς, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι σύμφωνα με τα άρθρα 5 και 6 του κανονισμού 3, ο κανονισμός αυτός υποκαθίσταται, ως προς τα πρόσωπα στα οποία εφαρμόζεται, στις συμφωνίες περί κοινωνικής ασφαλίσεως που έχουν συναφθεί μεταξύ κρατών μελών, οι οποίες δεν αναφέρονται στο άρθρο 6 ή στο παράρτημα D του κανονισμού, τούτο δε ακόμη και αν η εφαρμογή αυτών των συμφωνιών συνεπάγεται για τους δικαιούχους των παροχών περισσότερα ευεργετήματα από όσα απορρέουν από τον εν λόγω κανονισμό.

9 Η ίδια απάντηση πρέπει να δοθεί στο τρίτο ερώτημα, αφού τα άρθρα 6 και 7 του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου έχουν στο σημείο αυτό, λόγω του περιεχομένου τους και του σκοπού τους, πεδίο εφαρμογής ανάλογο προς εκείνο των άρθρων 5 και 6 του κανονισμού 3.

10 Το δεύτερο ερώτημα καθίσταται συνεπώς άνευ αντικειμένου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα στοιχεία της δικογραφίας,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις προφορικές παρατηρήσεις της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και ιδίως το άρθρο 177, τον κανονισμό 3 του Συμβουλίου, περί κοινωνικής ασφαλίσεως των διακινούμενων εργαζομένων, τον κανονισμό 1408 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς εργαζομένους και στις οικογένειές τους που διακινούνται στο εσωτερικό της Κοινότητας, το πρωτόκολλο περί οργανισμού του Δικαστηρίου και ιδίως το άρθρο 20, τον κανονισμό διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με Διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 1972 το Centrale Raad van Beroep, αποφαινεται:

Οι κανονισμοί του Συμβουλίου 3 και 1408/71 υποκαθίστανται, ως προς τα πρόσωπα στα οποία εφαρμόζονται, στις συμφωνίες περί κοινωνικής ασφαλίσεως που έχουν συναφθεί μεταξύ κρατών μελών, οι οποίες δεν αναφέρονται στα άρθρα 6 και 7 ή στα παραρτήματα D και II των κανονισμών αυτών, τούτο δε ακόμη και αν η εφαρμογή αυτών των συμφωνιών συνεπάγεται για τους δικαιούχους των παροχών περισσότερα ευεργετήματα από όσα απορρέουν από τους εν λόγω κανονισμούς.

Lecourt Monaco Pescatore Donner Mertens de Wilmars

Kutscher O'Dalaigh Sørensen Mackenzie Stuart

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Ιουνίου 1973.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt